

Bạn Trai

Elicia Hoàng

Ngọc Lan ngồi và nhâm nhi chút cà phê ở Starbucks ở St. Marks Place. Cô bồn chồn và đợi lâu rồi. Cô quyết định cô đợi nam phút nữa trước khi về nhà. Bất ngờ cô nghe có người nói to: “Ngọc! Ngọc Lan!” nhưng nghe như “Knock” như một cú đánh vào đầu! Người Mỹ gốc Việt nào nói như vậy! Khi cô quay mình, cô hiểu ra. Đây không phải là Cường, thật sự cô nhìn thấy một người rất gầy và yếu. Không những anh không Cường, mà lại còn anh là người Mỹ da trắng! Cô rất bối rối!

Anh đi bộ đến cô và nói: “Xin chào Ngọc Lan. [bằng tiếng Anh] Tôi tên Rich, tôi là bạn của Cường. Chúng anh học tiếng Việt với nhau. Cường nói ‘xin lỗi’ mà anh ấy không đến được.”

Cô bắt đầu cảm thấy lo ngại. Chị gái của Ngọc Lan đã nói về Cường. Mặc dù cô chưa bao giờ gặp Cường, Cường đã đồng ý vai “bạn trai” của Ngọc Lan tối nay. Lau quá rồi bố mẹ của cô tiếp tục hỏi về tương lai của Ngọc Lan: “Con hai mươi lăm tuổi rồi, khi nào lấy chồng? Già rồi!” Đặc biệt là mẹ thường nói điều như vậy. Ngọc Lan rất vui trong cuộc sống thiếu bạn trai. Cô vui về việc làm và cũng vui với quan hệ bạn bè. Hơn nữa, cô quá bận mà cô không có thời gian để gặp một bạn trai. Nên chị gái của Ngọc Lan biểu giúp đỡ cô, và Cường sẽ vai “bạn trai,” gặp bố mẹ Ngọc Lan, và ai ai cũng vui. Có vẻ như một y kiến hay quá khứ, nhưng bây giờ cô không còn cảm thấy như vậy! Ngọc Lan giới thiệu tự mình và nghĩ trong đầu, “Bây giờ làm gì? Làm gì?!” Bố mẹ của Ngọc Lan rất truyền thống và muốn bạn trai của Ngọc Lan là người Việt, ít nhất là người Đông Nam Á. Rich đang tiếp tục nói và anh có vẻ là người bình thường. Cô quyết định đưa Rich về nhà bố mẹ. Cuối cùng, có một “bạn trai” Mỹ tốt hơn không có bạn trai đâu... nhưng cô không hoàn toàn chắc chắn về vậy...

Khi họ đến nhà bố mẹ Ngọc Lan, bố mẹ mở cửa và đứng lại như hai ma. Không biết nói gì không ai mới gì cả. Cuối cùng, Ngọc Lan nói và giới thiệu tất cả người. Họ ngồi và uống trà. Mẹ cô lấy tay của Ngọc Lan và đưa cô vào phòng khác. Mẹ nói: “Sao? Mẹ nghĩ rằng bạn trai của con là người Việt, phải không?”

Ngọc Lan nói: “Xin lỗi mẹ. mẹ hiểu sai. Con đã nói mà anh ấy học tiếng Việt, không phải là người Việt.” Cô cũng nói rằng anh ấy cao và có đôi kính. Mấy mấn mà Rich cũng có đôi kính và cao. Kho hai mẹ con về phòng khách,

Rich và bố đang nói chuyện và cười. Rich rất duyên dáng cho bố mẹ và hình như anh thắng bố mẹ. Nhưng cô vẫn hoài nghi. Tại sao Rich học tiếng Việt? Tại sao Rich thích cô gái châu Á, và anh có “sốt màu vàng” không? Ngọc Lan luôn luôn cẩn thận đối với đàn ông Mỹ vì cô không biết y kiến của họ về cô gái bên ngoài châu Á. Nhưng suốt bữa chiều bố mẹ càng ngày càng thích anh! Và mẹ thích anh chính là vì tên của Rich nghĩa “giàu” bằng tiếng Việt. Ngọc Lan không biết sao bố mẹ thích lắm người này. Anh chỉ nói: “Dạ vâng, dạ không, xin chào, và xin lỗi!” Anh là người Mỹ da trắng! Không đẹp trai, không tốt. Ngoài ra, anh không hay! Ngọc Lan cảm thấy bữa chiều chán ngắt, và cô rất vui khi bữa kết thúc. Sau Rich về, bố mẹ Ngọc Lan nói cho con: “Thì... đám cưới khi nào?”

Ngọc Lan nghĩ, “Ô, trời ơi!”